

ÚSVIT SKLIZNĚ

VÍTEJTE NA 50. ROČNÍKU
HUNGER GAMES

SUZANNE COLLINSOVÁ

FRAGMENT

ÚSVIT SKLIZNĚ

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Suzanne Collinsová

Úsvit sklizně

Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

ÚSVIT SKLIZNĚ

ÚSVIT SKLIZNĚ

Suzanne
Collinsová

FRAGMENT

Suzanne Collinsová
Úsvit sklizně

Z anglického originálu *Sunrise on the Reaping* vydaného poprvé
v roce 2025 nakladatelstvím Scholastic Inc., 557 Broadway, New York, NY 10012, USA,
přeložil Zdík Dušek.

Vydalo nakladatelství Fragment v Praze roku 2025 ve společnosti Albatros Media a. s.,
se sídlem 5. května 22, Praha 4,
číslo publikace 45 043

Jazyková korektura Jana Olivová

Odpovědný redaktor Jakub Šedivý

Obálku podle originálu zhotovilo Grafické a DTP studio Albatros Media, Kamila Flonerová

Sazbu zhotovilo Grafické a DTP studio Albatros Media, Július Muránsky

1. vydání, 2025

Copyright © 2025 by Suzanne Collins

All rights reserved.

Published by arrangement with Scholastic Inc., 557 Broadway,
New York, NY 10012, USA

Translation © Zdík Dušek, 2025

Pro čtenáře od 14 let

Více informací naleznete na

www.fragment.cz/aktualita/trigger-warnings-v-nasich-knihach/

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Vytěžování textu či dat z této publikace ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU je zakázáno.

www.fragment.cz

e-shop: www.albatrosmedia.cz

e-mail: info@albatrosmedia.cz

www.facebook.com/nakladatelstvi.fragment

Cena uvedená výrobcem představuje nezávaznou doporučenou spotřebitelskou cenu.

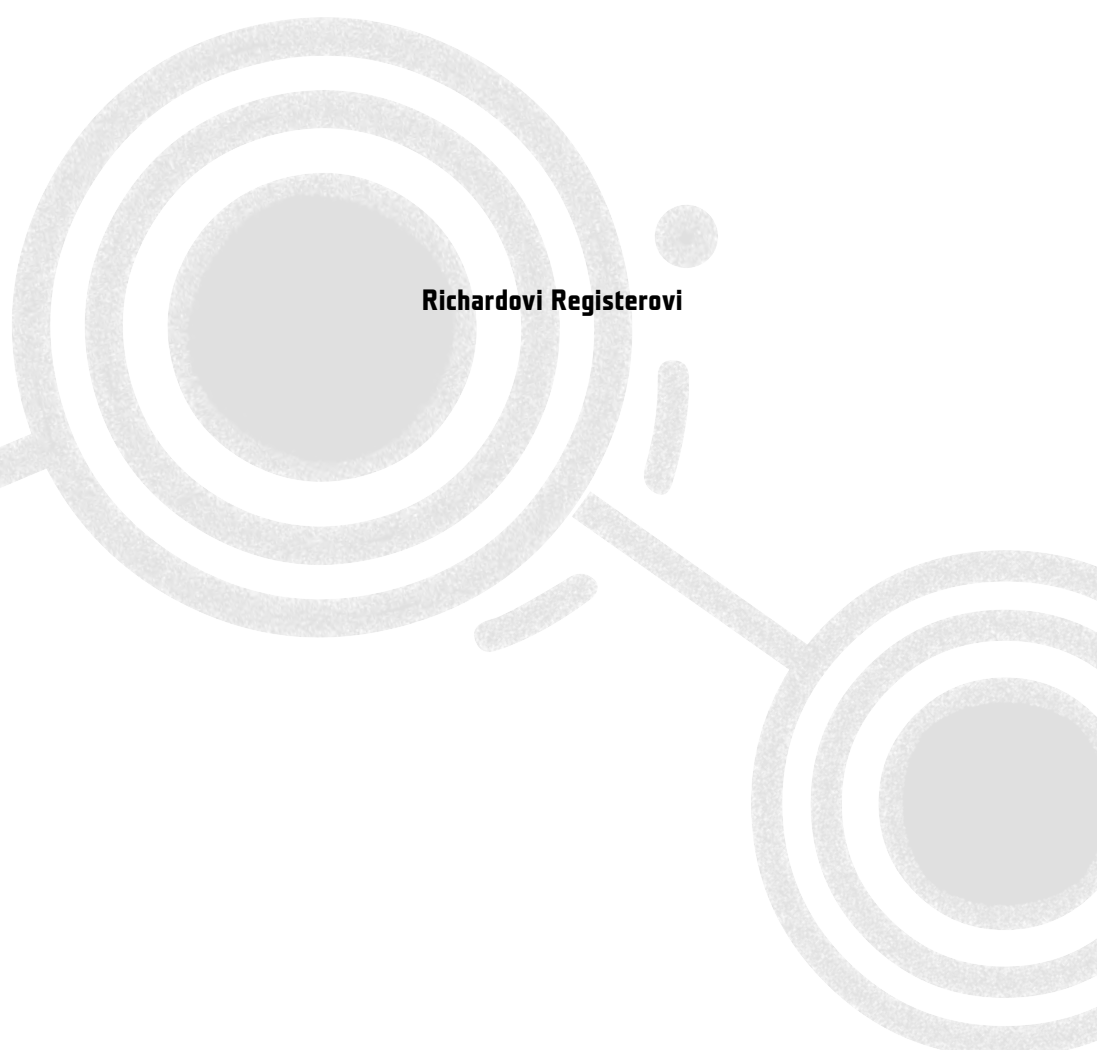
ISBN 978-80-253-7164-0 (tištěná verze)

ISBN 978-80-253-7167-1 (epdf; 1. zveřejnění, 2025)

ISBN 978-80-253-7172-5 (epub; 1. zveřejnění, 2025)

ISBN 978-80-253-7173-2 (mobi; 1. zveřejnění, 2025)

FRAGMENT

Richardovi Registerovi

„Veškerá propaganda je lež, i když se zrovna říká pravda.

*Nemyslím si, že na tom záleží,
pokud člověk ví, co dělá a proč to dělá.“*

– George Orwell

„Když pravdu ve zlém proneseš,

horší je než každá lež.“

– William Blake

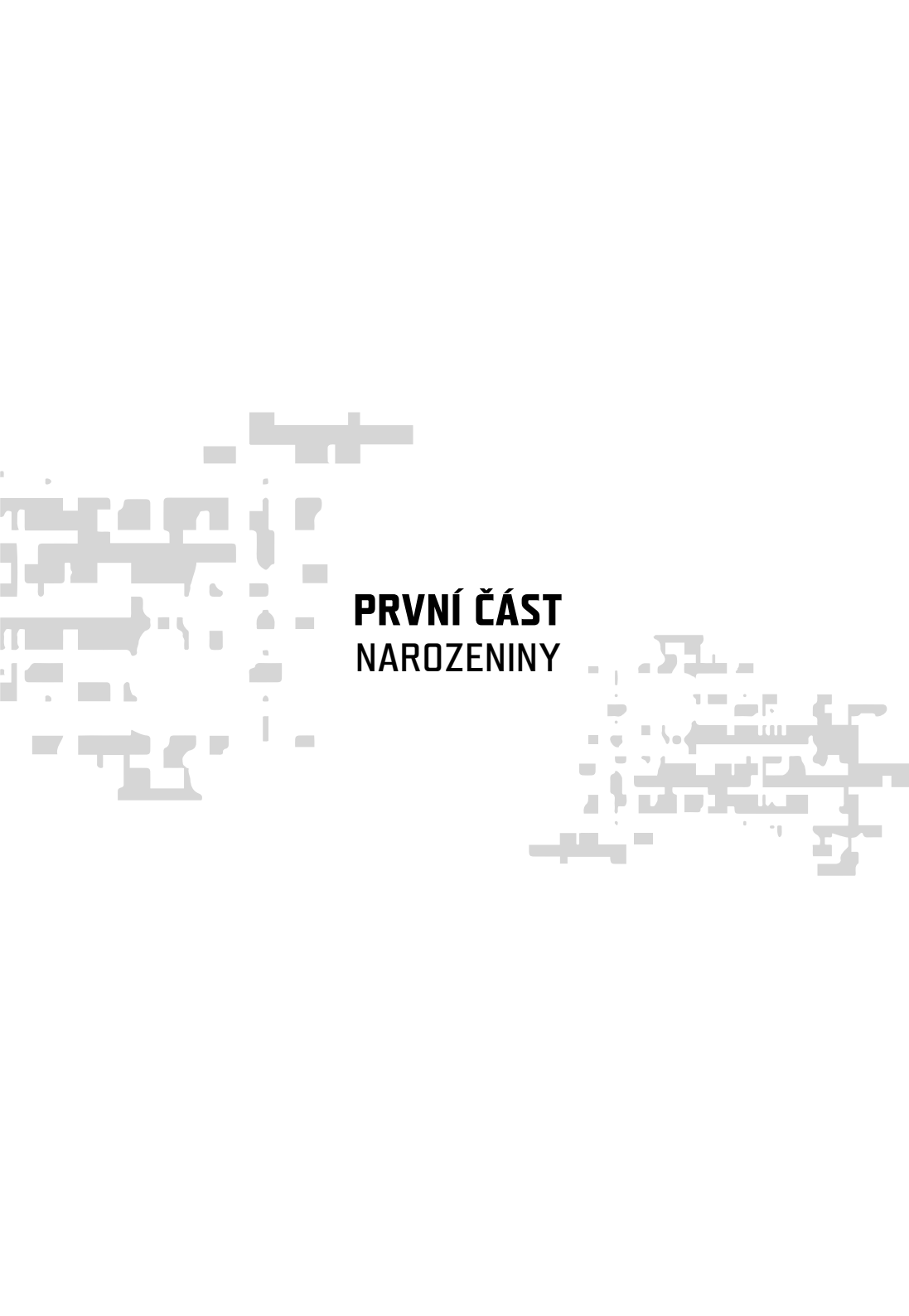
*„Nic není pro člověka, který přemýšlí nad lidskými záležitostmi
z filosofického hlediska, překvapivější než to, jak snadno se
velké množství lidí nechává ovládat hrstkou; a podřízenost,
s níž lidé rezignují na vlastní pocity a tužby a podrobují
se pocitům a tužbám svých vládců. Zeptáme-li se,
jak se tento div uskutečňuje, zjistíme, že – jelikož Síla je vždy
na straně ovládaných – vládci se nemohou opřít o nic jiného
než o mínění. Je to tudíž pouze mínění, na čem je založena vláda;
a tato poučka platí pro ty nejdespotičtější a nejvíce vojenské
režimy stejně jako pro ty nejsvobodnější a nejlidovější.“*

– David Hume

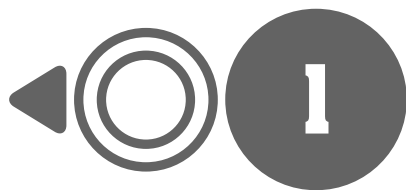
„Výrok, že slunce zítra nevyjde,

*není o nic méně srozumitelný a neobsahuje
o nic více rozporů než prohlášení, že vyjde.“*

– David Hume

PRVNÍ ČÁST **NAROZENINY**

„Všechno nejlepší, Haymitchi!“

Když se narodíte v Den sklizně, má to tu výhodu, že si můžete na narozeniny přispat. Pak už jde ale v podstatě všechno z kopce. Den bez školy sotva vyrovná hrůzu z losování jmen splátců. A i když přežijete losování, nikdo nemá chuť na dort po tom, co sleduje, jak nějaké dvě děti vlečou do Kapitolu na zmasakrování. Překulím se a přetáhnu si příkrývku přes hlavu.

„Všechno nejlepší!“ Můj desetiletý bratr Sid mi zatřese ramenem. „Říkal jsi, že tě mám vzbudit. Říkal jsi, že chceš být v lese, až se rozední.“

To je pravda. Doufám, že dokončím svoji práci ještě před ceremoniálem, abych se odpoledne mohl věnovat dvěma věcem, které mám ze všeho nejradši: zahálení a trávení času se svou dívkou, Lenorou Dove. Mamka mi ani jedno z toho zrovna neulehčuje, protože pravidelně prohlašuje, že žádná práce pro mě není moc tvrdá, špinavá ani složitá a že i ti nejchudší můžou sehnat pár penny, aby hodili svou bídu na někoho jiného. Ale vzhledem ke dvěma významným událostem dnešního dne mám pocit, že mi dá trochu volnosti, pokud předtím stihnu splnit všechny svoje úkoly. Plány mi spíš můžou zhatit tvůrci her.

„Haymitchi!“ zakvílí Sid. „Vychází slunce!“

„No dobře, fajn. Už vstávám.“ Zvednu se z matrace a natáhnu si krátké kalhoty vyrobené z pytle od vládou vydávané mouky. Na zadku tak mám vytištěná slova S LASKAVOU POMOCÍ

KAPITOLU. Mamka nic nevyhodí. Zamlada ovdověla, když táta zahynul při požáru v uhelném dole, a živí mě i Sida tím, že pracuje jako prادلena a využívá úplně všechno, co se jí dostane do rukou. Popel z tvrdého dřeva, který zůstává v kamnech, shromažďuje na louhové mýdlo. Skořápky z vajec drtí, aby s nimi hnojila zahrádku. Tyhle šortky jednoho dne nastříhá na proužky a vplete do koberce.

Doobléknu se a položím Sida zpátky do jeho postele, kde se okamžitě zachumlá do mozaikovitě deky. V kuchyni si vezmu kus kuřičného chleba – mamka ho upekla kvůli mým narozeninám, protože je lepší než ta tmavá hmota plná písku, která vznikne z kapitolské mouky. Mamka už venku za domem míchá klackem horký obsah kotle – hornické kombinézy. Je to namáhavá práce a já vidím, jak se jí napínají svaly. Je jí teprve pětatřicet, ale životní útrapy už jí vyryly do obličeje vrásky, jak to útrapy dělávají.

Zahlédne mě ve dveřích a otře si čelo. „Všechno nejlepší k šestnáctinám. Na kamnech jsou povidla.“

„Díky, mami.“ Najdu pánev s rozvařenými švestkami a naberu si trochu na chleba, než vyrazím ven. Před pár dny jsem je natrhal v lese, ale je to příjemné překvapení mít je takhle horké a doslazené.

„Potřebuju, abys dnes doplnil nádrž,“ řekne mamka, když ji mímám.

Máme do domu zavedenou studenou vodu, jenže ta teče tak tenkým pramínkem, že by trvalo věčnost, než by nateklo celé vědro. U domu stojí i sud na dešťovou vodu, za kterou si účtuje příplatek, protože po vyprání v ní je oblečení měkčí, ale na většinu prádla používá vodu z naší studny. Se vším tím pumpováním a vláčením věder trvá naplnění nádrže dvě hodiny, i se Sidovou pomocí.

„Nemůže to počkat do zítřka?“ zeptám se.

„Už mi dochází voda a mám horu prádla,“ odpoví mamka.

„Tak odpoledne,“ řeknu. Snažím se zakrýt podráždění. Jestli sklizeň skončí v jednu, a za předpokladu, že se nestaneme letošními splátcí, budu s vodou hotový ve tři a pořád mi zbude čas na to, abych se viděl s Lenorou Dove.

Omšelé, šedivé domy Sloje halí mlžný opar, jako by je chránil. Byl by to uklidňující pohled, nebýt občasného křiku dětí pronásledovaných zlými sny. Během posledních několika týdnů, jak se blíží padesáté Hladové hry, jsou tyhle zvuky čím dál častější, stejně jako úzkostné myšlenky, které se usilovně snažím potlačovat. *Druhé Čtvrtohry. Dvakrát tolik dětí.* Nemá cenu se tím zabývat, opakuju si, nemůžeš s tím vůbec nic dělat. *Jako dvoje Hladové hry naráz.* Neexistuje způsob, jak ovlivnit výsledek sklizně ani to, co následuje. Tak k čemu přizívat noční můry? Nedovol, aby se tě zmocnila panika. Nedávej Kapitolu aspoň tohle zadostiučinění. Už tak si toho vzali víc než dost.

Jdu prázdnou škvárovou ulicí ke kopci s hornickým hřbitovem. Ze svahu trčí změř hrubých pomníků – od náhrobních kamenů s vytesanými jmény a daty až po dřevěné desky s oprýskanou barvou. Táta leží v rodinném hrobě Abernathyů s jedním vápencovým náhrobkem pro nás všechny.

Rychle se rozhlednu, jestli mě někdo nevidí – nikdo sem moc nechodí, a už vůbec ne za úsvitu –, prolezu pod plotem do lesů kolem Dvanáctého kraje a vykročím do ticha. Výroba pálenky s Hattií Meeneyovou je riskantní podnik, ale jde o hotový piknik ve srovnání s hubením potkanů nebo uklízením domů. Hattie ode mě očekává tvrdou práci, ale sama dře taky, a i když už jí minula šedesátka, zvládne víc než mnozí o polovinu mladší. Je zapotřebí udělat plno věcí okolo: nasbírat palivové dřevo, přitáhnout kukuřici, odnosit plné lahve a přinést zpátky prázdné, aby mohly být opět naplněny. A to je právě moje úloha. Jsem Hattiin mezek.

Zastavím se na místě, které označujeme jako skladiště – jedná se o malou plochu bez podrostu, zakrytou svěšenými větvemi vrby, kam Hattie ukládá suroviny. Čekají tu na mě dva dvanáctikilové pytle s drcenou kukuřicí a já si hodím přes každé rameno jeden.

Zabere mi přibližně půl hodiny, než dojdou k palírně. Hattie stojí u hrnce s kašovitou hmotou vedle zbytků ohníčku.

Podá mi dřevěnou lžici s dlouhou rukojetí. „Můžeš to míchat?“

Položím oba pytle pod šikmý přístřešek, kam ukládáme zásoby, a vítězně zvednu lžici nad hlavu. „Páni, povýšení!“

To, že smím míchat kaši, je novinka. Hattie možná plánuje, že se jednou stanu jejím plnohodnotným spolupracovníkem. Kdybychom pálili oba a na plný úvazek, zvýšili bychom objem vyráběné pálenky a poptávka po alkoholu je pořád vyšší, než jakou Hattie dokáže uspokojovat – i po té břecce z kapitolských kukuřičných zrn, ze které vám slzí oči. Vlastně především po ní, protože je dost levná, aby si ji mohli horníci dovolit. Kvalitní pití skupují výtržníčtí vojáci – to znamená mírotvorci – a bohatší lidé ve městě. Podlouná výroba pálenky je ale nezákonná na deset různých způsobů a stačilo by, aby nastoupil nový vrchní mírotvorce – který se sám rád nenapije –, abychom skončili ve vězení nebo ještě hůř. Rubat uhlí je tvrdá práce, ale nehrozí vám, že vás za ni pověsí.

Zatímco Hattie ukládá půllitrové lahve s pálenkou do košíku vystlaného mechem, sednu si do dřepu a občas zamíchám. Když kašovitá hmota trochu zchladne, naleju ji do hlubokého vědra a Hattie k ní přidá kvasnice. Odnesu kaši pod přístřešek, aby mohla v klidu kvasit. Dnes Hattie pálit nebude, protože nechce riskovat, že kouř přiláká něčí pozornost, pokud se opar rozptýlí. Místní mírotvorci si Hattiiny palírny ani jejího prodejního stánku

v Jarmarku, starém skladišti, které slouží jako náš černý trh, nevšímají, ale Hattie se obává, že by si nás mohly všimnout jejich kapitolské protějšky v nízko létajících maskovaných vznášedlech. Dnes ani nebudu odnášet lahve, takže dostanu za úkol naštipat dřevo na příští týden. Jakmile je hromada doplněná, zeptám se, co je ještě potřeba udělat, a Hattie jenom zavrtí hlavou.

Oblíbila si mě a občas mi dá nějaké to spropitné. Výplatu dává přímo mojí matce, ale tu a tam mi strčí něco bokem. Hrst drčené kukuřice, kterou můžu odnést Lenoře Dove pro její husy, balíček kvasnic, který můžu za něco vyměnit na Jarmarku, a dnes půl litru pálenky pro mou osobní potřebu. Usměje se na mě, takže vidím její zkažené zuby, a popřeje mi: „Všechno nejlepší, Haymitchi. Říkám si, že když jsi dost starý, abys to vyráběl, jsi taky dost starý, abys to pil.“

Musím souhlasit, a ačkoliv sám nepiju, jsem za tu lahev rád. Můžu ji snadno prodat nebo vyměnit, případně ji dát Lenořině strýci Clerku Carminovi, abych si ho naklonil. Mysleli byste, že být synem pradleny zní dostatečně nevinně a neškodně, ale my Abernathyové jsme svého času byli známí buřiči a zřejmě kolem sebe pořád šíříme pach vzpoury, stejnou měrou děsivý i svůdný. Po otcově smrti se šířily zvěsti o tom, že důlní požár nebyl obyčejná nehoda. Někteří říkají, že zemřel při sabotáži, podle jiných se jeho parta stala terčem kapitolských šéfů, protože to byli samí potížišti. Takže je možné, že Clerk Carmine má problém s mou rodinou. Ne že by se mu zamlouvali mírotvorci, ale není ani z těch, co by se vzpírali zavedeným pořádkům. Nebo se mu nelíbí, že se jeho neteř stýká s pirátským výrobcem pálenky, i když je to stabilní zaměstnání. Ať je důvodem cokoliv, málokdy se od něj dočkám něčeho víc než jen krátkého pokývnutí, a jednou řekl Lenoře, že lidi jako já umírají mladí, což podle mě nemyslel jako doporučení.

Z náhlého popudu Hattii obejmů. „Ale no tak, dost,“ vyjekne. „Pořád se dvoříš té Coveyovic holce?“

„Rozhodně se snažím,“ odpovím se smíchem.

„Tak běž za ní. Dneska už tě tady nepotřebuju.“ Nasype mi do hrsti drcenou kukuřici a pobídne mě k odchodu. Schovám kukuřici do kapsy a vyrazím, než si to stačí rozmyslet – dala mi ten nejlepší dárek: nečekaně můžu strávit nějaký čas se svou dívkou. Víím, že bych měl nejspíš jít domů a nosit vodu do nádrže, ale nedokážu odolat představě několika tajných polibků. Mám přece narozeniny a nádrž aspoň projednou počká.

Když pospíchám lesem k Louce, mlžný opar řídne. Pro většinu lidí je Louka jednoduše krásným místem, ale Lenora Dove ji označuje za „kamarádku odsouzených“, protože se na ní můžete ukrýt před mírotvorci. Lenora Dove má sklon vidět věci docela černě, ale to se možná dá čekat od někoho, kdo dostal jméno po mrtvé dívce. Tedy, zčásti po mrtvé dívce jménem Lenora z té staré básně a zčásti po šedivé barvě, což jsem zjistil v den, kdy jsem ji poznal.

Bylo to na podzim po mých desátých narozeninách a já se poprvé protáhl pod plotem kolem Dvanáctého kraje. Do té doby mě odstrašoval jednak zákon a jednak hrozba divokých šelem, které jsou sice vzácné, ale existují. Nakonec mě ale přemluvil můj kamarád Burdock – říkal, že sám chodí za plot v jednom kuse, že na tom nic není, a ještě si můžu natrhat jablka, jestli umím šplhat. To jsem uměl a jablka jsem zbožňoval. Burdock je navíc mladší než já, takže bych si připadal jako poseroutka, kdybych nešel.

„Chceš něco slyšet?“ zeptal se mě Burdock, když jsme se vydali do lesa. Zaklonil hlavu a zazpíval tím svým krásným hlasem – vysoce posazeným a znělým jako hlas dospělé ženy, ale čistším, beze všech kudrlinek. Všechno jako by ztichlo a vzápětí melodii začali přejímat reprodrozdi. Věděl jsem, že opakuji zpěv jiných ptáků, ale nikdy jsem je neslyšel opakovat zpěv člověka.

Bylo to docela působivé. Dokud Burdocka nezasáhlo do hlavy jablko a nepřinutilo ho zmlknout.

„Kdo tu skřehotá na moje ptáčky?“ zeptal se dívčí hlas. A tehdy jsem ji uviděl, zhruba sedm metrů nad sebou, nataženou na větvi, jako by tam bydlela. Měla křivé copy, špinavá bosá chodidla, okusovala jablko a v ruce držela knížku v tvrdé plátěné vazbě.

Burdock k ní zvedl hlavu a zasmál se. „Nazdárek, sestřenko. Smíš sem chodit takhle sama? Protože já teda ne.“

„No, já jsem tě neviděla,“ odpověděla ona na to.

„Já tebe taky ne. Shodila bys nám dolů pár jablek?“

Místo odpovědi se postavila a několikrát na větví poskočila, takže nás zasypala jablky.

„Počkejte, kousek odtud mám pytel a luk.“ Burdock odběhl. Dívka se rychle spustila z větvi a seskočila na zem. Sestřenice Burdocka Everdeena jsem znal a tahle nebyla jednou z nich, ale věděl jsem, že Burdock má ještě nějaké vzdálenější příbuzné z matčiny strany. Viděl jsem ji nicméně ve škole – připadala mi tak trochu plachá, ale neznal jsem ji a nikdy jsem s ní nemluvil. Nezdálo se, že by spěchala, aby na tom něco změnila, jen tak stála a měřila si mě pohledem, dokud jsem neprolomil ticho.

„Já jsem Haymitch.“

„Já jsem Lenora Dove.“

„Dove? Jako ten pták? Holubice?“

„Ne. Jako ta barva.“

„Jaká barva?“

„Taková, jakou mají holubi.“

Zatočila se mi z toho hlava a nejspíš se mi už pak nikdy úplně točit nepřestala. Krátce nato na mě ve škole mávla, ať se k ní připojím, a ukázala mi heslo ve slovníku s oslími rohy. *Holubičí šedě: teple šedá s mírným náznakem nachové nebo růžové.* Její barva. Její pták. Její jméno.

Potom jsem si na ní začal všímat dalších věcí. Jak její vybledlé montérky a košile ukrývají záblesky barvy: zářivě modrý kapesník, který jí vyčníval z kapsy, malinovou stuhu přišitou z vnitřní strany manžety. Že obvykle dokončila úkol velice rychle, ale nedělala kolem toho povyk a jen se dívala z okna. Potom jsem postřehl, jak pohybuje prsty – jako by tiskla neviditelné klávesy. Hrála písně. Jedna noha jí vyklouzla z boty a udávala rytmus – poklepávání paty v punčošce nebylo na dřevěné podlaze téměř slyšet. Jako všichni Coveyovi měla hudbu v krvi. Ale zároveň ne tak úplně jako oni. Měla menší zájem o líbivé melodie, zato větší o nebezpečné texty. Takové, co podněcují buřičské nálady. Takové, kvůli kterým už ji dvakrát zatkli. Tehdy jí bylo jenom dvanáct a zase ji pustili. Teď už by to bylo jiné.

Dorazím k Louce, proklouznu pod plotem a zastavím se, abych se vydýchal. Očima se vpíjím do Lenory Dove usazené na svém oblíbeném kamenu. Sluneční světlo zvýrazňuje náznak červené barvy v jejích vlasech – sklání se nad prastarým, vrzavým klávesovým akordeonem a hraje pro tucet hus, které se pasou kolem. Její hlas je právě tak jemný a sametový jako měsíční svit.

*Kdo krade husy z pastvin kdesi,
v šatlavě skončí napořád;
kdo pastvinu celou ukradne si,
tomu dají za to rád.*

Je to vzácnost, slyšet ji zpívat, protože nikdy nezpívá na veřejnosti. Nikdo z Coveyových. Její strýcové jsou spíš hudebníci než zpěváci, a tak jen hrají různé melodie a nechávají zpěv na posluchačích – pokud ti mají chuť zpívat. Lenoře Dove se to stejně líbí víc. Říká, že má trému a sevře se jí hrdlo, kdykoliv by měla zazpívat před lidmi.

Clerk Carmine a její druhý strýc, Tam Amber, ji vychovávají od chvíle, kdy její matka zemřela při porodu, protože její otec vždycky zůstával obestřený tajemstvím. Nejsou pokrevně příbuzní – Lenora Dove je Bairdová, ale Coveyovi se starají o ostatní hudebníky. Mají dohodu se starostou, v jehož domě stojí jediný skutečný klavír v celém Dvanáctém kraji. Lenora Dove na něm může cvičit, pokud obstará hudební doprovod k příležitostné večeři nebo schůzi. Vždycky si vezme vybledlé zelené šaty, vlasy si stáhne slonovinovou stuhou a na rty nanese oranžovou rtěnku. Když její rodina vystupuje po Dvanáctém kraji za peníze, doprovází je na hudební nástroj, na který hraje i teď – sama ho označuje za svoji písňovou bedýnku.

*Když vezmeme si, co naše není,
zákon nám říká: Kajte se!
Pána však nechá v okamžení,
ať naše věci odnese.*

Tohle není píseň, jakou jí strýcové dovolují hrát ve starostově domě. Dokonce ani když Lenora Dove vystupuje po Dvanáctém kraji. Hrozí nebezpečí, že někteří lidé budou znát slova a způsobí výtržnost. Jsou příliš odbojná. A musím říct, že souhlasím s Clerkem Carminem a Tamem Amberem. Proč si koledovat o problémy? Máme jich dost i bez toho, abychom je na sebe přivolávali.

*Neunikne, kdo se spikne
s tím, že zákon poruší;
smí vše, kdo ho píše ze své skrýše.
Proč? To nikdo netuší.*

Rozhlédnu se po Louce. Je odlehlá, ale všichni víme, že Kapitál má oči všude. A kde jsou oči, obvykle bývají i uši.

*Toho, kdo krade z pastvin husy,
zákon velí pověsit;
dokud se husy nepokusí
pastvinu si zpátky vzít.*

Lenora Dove mi jednou vysvětlovala, že dřív existovaly obecní pastviny, kde mohl pást každý. Teď ji někdy mírotvorci bezdůvodně vyhánějí z Louky. A Lenora Dove říká, že to je jenom kapka v celé řece špatností a zla. Někdy mi její odbojnost dělá starosti, a to jsem Abernathy.

Několik hus syčením ohlásí můj příchod. Lenořin obličej byl tím prvním, co po vylíhnutí viděly, a nemají rády nikoho kromě ní. Jelikož ale nesu kukuřici, dnes strpí i moji přítomnost. Hodím zrnka daleko od sebe, abych odlákal Lenořiny osobní strážce, a nakloním se k ní, abych ji políbil. A pak ji políbím znovu. A znovu. A ona mi líbání oplácí.

„Všechno nejlepší,“ řekne, když se vynoříme k nadechnutí. „Čekala jsem, že tě uvidím až pak.“

Tím myslí po sklizni, ale o tom nechci mluvit.

„Hattie mě pustila dřív,“ vysvětlím. „A dala mi i tohle – dárek k mému významnému dnu.“ Vytáhnu lahev.

„Hm, tu za něco lehce vyměníš. Zvláště dneska.“ Dnešek je vedle Nového roku dnem, kdy se opíjí nejvíc lidí. „Čtyři děti... To dolehne na hodně rodin.“

Tak o tom asi přece jen budeme mluvit. „Bude to v pořádku,“ řeknu, ačkoliv to zní dutě.

„Tomu přece doopravdy nevěříš, nebo ano?“

„Možná ne. Ale snažím se. Protože sklizeň proběhne bez ohledu na to, čemu věřím. Stejně jistě, jako že zítra vyjde slunce.“

Lenora se zamračí. „Nemůžeš se spoléhat na to, že se něco stane i zítra, jenom protože se to dělo v minulosti. To je chybná logika.“

„Vážně?“ zeptám se. „Protože nějak takhle si lidi plánujou životy.“
„A to je součást našeho problému. Myslet si, že je něco nevyhnutelné. Nevěřit v možnost změny.“

„Nejspíš. Ale vážně si neumím představit, že by zítra nevyšlo slunce.“

Na čele se jí objeví svislá rýha od toho, jak přemýšlí nad mou odpovědí. „A umíš si představit, že by vyšlo na svět bez sklizně?“

„Ne na moje narozeniny. Nikdy jsem neměl narozeniny bez sklizně.“

Pokusím se ji rozptýlit polibkem, ale chce mě přesvědčit. „Ne, poslouvej,“ řekne vážně. „Zamysli se nad tím. Říkáš: *Dneska mám narozeniny a je sklizeň. Vloni na moje narozeniny byla taky. Takže každý rok na moje narozeniny bude sklizeň.* Ale to nemůžeš nijak vědět. Ještě před padesáti lety sklizeň vůbec neexistovala. Dej mi jediný dobrý důvod, proč by měla probíhat pořád, jenom protože je na tvoje narozeniny.“

Na dívku, která na veřejnosti zachovává mlčení, se v soukromí rozhodně umí vyjadřovat opravdu dobře. Někdy je těžké sledovat tok jejích myšlenek. Lenora Dove je vždycky hodně trpělivá, když něco vysvětluje, vůbec se nechová nadřazeně, ale možná je na mě prostě moc chytrá. Protože i když je to pěkná představa, svět bez sklizně, nechápu, jak by se mohla uskutečnit. Kapitól má v rukou veškerou moc, a basta.

„Neřekl jsem, že to je jenom kvůli mým narozeninám. Řekl jsem...“ Co jsem vlastně řekl? Už si ani nemůžu vzpomenout. „Promiň, ztratil jsem se.“

Zavrtí hlavou. „Ne, to ty promiň. Máš narozeniny, a já tady vykládám kdovíco.“ Zaloví v kapse a podá mi balíček v látce odstínu holubičí šedi, převázaný stuhou zelenou jako její oči. „Všechno nejlepší. Vyrobil to Tam Amber. Vyměnila jsem vejce za kov a pomohla jsem mu s návrhem.“

Tam Amber, kromě toho, že skvěle hraje na mandolínu, je ten nejlepší kovář ve Dvanáctém kraji. Chodí za ním všichni, kdo potřebují nějaké nové udělátko, i ti, kdo potřebují vyměnit rozbité součástky starých strojů. Burdock od něj má tucet hrotů šípů, které opatruje, jako by byly ze zlata, a někteří z bohatších lidí ve městě nosí šperky, jež Tam Amber vyrobil z pravého zlata nebo stříbra, roztaveného z rodinných klenotů a přetvořeného v něco nového. Nenapadá mě, co by vyrobil pro mě, ale dychtivě látku rozbálím.

Předmět, který mi vyklouzne do ruky, v první chvíli nepoznám. Je to tenký kovový oblouk ve tvaru písmene C. Sevru ho v prstech a prohlížím si barevná zvířata na obou koncích. Hadí hlava syčí na zobák nějakého dlouhokrkého ptáka. Položím si předmět do otevřené dlaně a vidím, že smaltované šupiny a pera pokračují směrem ke středu oblouku a postupně se rozplývají do hladkého povrchu. Za oběma hlavami jsou přivařené kroužky. Možná na nějaký řetízek.

„Je to krásné,“ řeknu. „Nosí se to, vid’?“

„No, víš přece, že jsem ráda, když mají ozdoby i nějaké praktické uplatnění,“ odpoví Lenora Dove tajemně – chce, abych na to přišel sám.

Obrátím předmět v dlani, znovu ho sevru a tentokrát zakryju zvířecí hlavy prsty. A pochopím jeho účel. Hladká ocelová hrana není jen na okrasu.

„To je křesadlo,“ vyhrknu.

„Přesně tak! A nepotřebuješ k němu ani pazourek. Postačí každý slušně jiskřící kámen, jako třeba křemen.“

Doma máme otlučené staré křesadlo, které se v mamčině rodině předávalo z generace na generaci. Ošklivé a fádňí. Za dlouhých zimních večerů jsem s ním na mamčino naléhání musel cvičit, dokud jsem se nenaučil spolehlivě rozdělovat oheň, abychom

nemuseli utrácet peníze za sirky. Když ušetříte penny, je to, jako byste ho vydělali.

Přejedu prstem po jemných perech na ptačím krku. „Nechtěl bych ho zničit.“

„Nezničíš ho. Od toho je.“ Dotkne se hadí a potom i ptačí hlavy. „Je pořádně těžké tyhle dva zabít. Oba umí přežít.“

„Moc se mi líbí.“ Dlouze, jemně ji políbím. „A miluju tě plamenně.“

„Plamenně“ je coveyovský obrat, ale používáme ho mezi sebou. Obvykle jí na tváři vykouzlí úsměv, ale teď je smrtelně vážná. „Já tebe taky.“

Líbáme se, dokud neucítím chuť soli. Nemusím se ptát proč.

„No tak, to je dobré,“ konejším ji. „Budeme v pořádku.“ Přikývne, ale proud slz nevysychá. „Lenoro Dove, přečkáme dnešní den, stejně jako jsme ho přečkali vloni a předloni, a bude to za námi.“

„Jenže to nikdy nebude za námi,“ odpoví hořce. „Za nikým z Dvanáctého kraje. Kapitol si dává záležet na tom, aby se nám Hladové hry vpálily do mozků.“ Poklepe na lahev. „Hattie nejspíš podniká ve správném oboru. Pomáhá lidem zapomenout.“

„Lenoro Dove.“ Clerk Carmine nekřičí, ale má jeden z těch hlasů, které se i tak rozléhají do dáli. Stojí na kraji Louky, pěsti zabořené v záplatovaných montérkách. Je houslista a chrání si ruce. „Radši se připrav.“

„Už jdu,“ přikývne Lenora Dove a otře si oči.

Clerk Carmine nijak nekomentuje její pláč, jenom po mně vrhne pohled, který mi říká, že mě považuje za viníka, a obrátí se na podpatku. Nikdy si mě příliš nevšímal, dokud se vztah mezi Lenorou Dove a mnou nedostal do vážnější fáze. Od té chvíle jako by se mu nezamlouvalo nic, co udělám. Jednou jsem Lenoře Dove řekl, že podle mě prostě nenávidí lásku. A ona mi prozradila,

že Clerk Carmine je už nějakých třicet let s jedním chlapíkem z města, který vyměňuje rozbitá okna. Musí to držet v tajnosti, protože odlišná láska vám může způsobit problémy u mírotvorců, vyhazov z práce, dokonce zatčení. Vzhledem k překážkám, které musí sám překonávat, byste čekali, že Clerk Carmine bude naši lásku podporovat – já jeho rozhodně podporuju –, ale nejspíš si myslí, že Lenora Dove má na víc.

Lenore Dove vadí, že spolu nevycházíme, a tak řeknu jen: „Očividně mu přirůstám k srdci.“ To ji rozesměje a zasmušilá nálada se o něco projasní. „Můžu přijít po čtvrté. Mám nějaké povinnosti, ale kolem třetí bych měl být hotový. Půjdeme do lesa, ano?“

„Půjdeme do lesa,“ potvrdí naši úmluvu polibkem.

Po návratu domů se umyju ve vědru se studenou vodou, obléknu si kalhoty, ve kterých se ženil táta, a košili, kterou mi mamka ušila z kapesníků z kapitolského obchodu, kde nakupují horníci. Na sklizeň se musíte aspoň pokusit vypadat slavnostně. Když se tam ukážete v roztrhaném oblečení, mírotvorci vás zbijí nebo zatknou vaše rodiče, protože nevyjadřujete úctu kapitolským mrtvým z války. Je jedno, že my jsme měli ve válce taky spoustu obětí.

Mamka mi dá dárek k narozeninám: spodní prádlo z pytle od přidělu mouky a zbrusu nový kapesní nůž, s přísným pokynem, že ho mám používat rozumně a opatrně. Sid mi věnuje kousek pazourku zabalený do ušmudlaného hnědého papíru, se slovy: „Našel jsem ho na štěrkové cestě u základny mírotvorců. Lenora Dove říkala, že se ti bude hodit.“ Vytáhnu křesadlo a vyzkouším ho – odletují od něj krásné jiskry. A ačkoliv mamka není z Lenory Dove zrovna nadšená, protože mě rozptyluje od práce, křesadlo se jí líbí natolik, že provlékne kovovými kroužky tkaničku od bot a zavěsí mi ho na krk.

„To je pořádně hustý křesadlo,“ poznamená Sid a toužebně se dotkne ptačí hlavy.

„Co kdybych tě dneska večer naučil, jak se s ním zachází?“ navrhnou.

Rozzáří se – částečně díky příslibu, že bude moct dělat něco dospěláckého, částečně díky příslibu, že nikam nepůjdu. „Fakt?“

„Fakt!“ Rozcuchám mu vlasy, takže každý pramen trčí jinam.

„Nech toho!“ zasměje se Sid a odstrčí mi ruku. „Teď se musím zase česat!“

„Tak se do toho radši pusť,“ řeknu mu. Bratr odběhne a já schovám křesadlo pod košili – nechci ho ukazovat světu, přinejmenším ne v Den sklizně.

Mám několik minut čas, a tak zamířím do města s úmyslem vyměnit lahev pálenky. Vzduch je těžký a nehybný – schyluje se k bouřce. Při pohledu na náměstí se mi sevře žaludek – je polepené plakáty a plné po zuby ozbrojených mírotvorců v bílých uniformách. V poslední době je hlavním námětem sloganů na plakátech „Bez míru“. Bombardují vás ze všech stran: BEZ MÍRU NEBUDE CHLÉB! BEZ MÍRU NEBUDE BEZPEČÍ! A samozřejmě taky: BEZ MÍROTVORCŮ NEBUDE MÍR! BEZ KAPITOLU NEBUDE MÍR! Za dočasným pódiem před budovou soudu visí obří transparent s obličejem prezidenta Snowa a slovy NEJVYŠŠÍ PANEMSKÝ MÍROTVORCE.

V zadní části náměstí mírotvorci kontrolují lidi, kteří přišli na sklizeň. Jelikož je u nich zatím krátká fronta, jdu rovnou k nim, abych už to měl za sebou. Žena, která mě kontroluje, se mi nepodívá do očí, takže hádám, že ještě ví, co je stud. Nebo je jenom lhostejná.

Ve výloze lékárny visí panemská vlajka, což mě napruží. Přesto vejdu dovnitř, protože tady vyměním lahev pálenky nejvýhodněji. V obchodě mě přivítá ostrý pach chemikálií, který mě přinutí nakrčit nos. Květy heřmánku ve džbánu, kde čekají, až je někdo použije na čaj nebo nějaký lék, naproti tomu voní

nevtíravě a příjemně. Víím, že je Burdock natrhal v lese. Nedávno rozšířil svoje lovecké podnikání i na sběr.

V lékárně není nikdo kromě mé spolužačky Asterid Marchové, která rovná lahvičky na polici za pultem. Na záda jí splývá dlouhý plavý cop a vlasy, které jí rámuji dokonalý obličej, se jí ve vlhkém horku zvlhly. Asterid je místní kráska a podle standardů Dvanáctého kraje je i bohatá. Dřív jsem jí to měl tak trochu za zlé, ale jednou večer se ukázala ve Sloji, sama, aby ošetřila sousedku, kterou zbičovali za to, že odmlouvala mírotvorci. Přinesla jí mast, kterou vlastnoručně připravila, a zase odešla, aniž by se zmínila o placení. Od té doby k ní lidé chodí pro pomoc, když někdo z jejich blízkých okusí bič. Asterid má zřejmě zdravější jádro, než by se zdálo, kdyby ji člověk soudil podle její party nafoukaných městských kamarádů. Navíc je z ní Burdock celý pryč, a tak se k ní snažím chovat mile, ačkoliv má u ní Burdock asi takovou šanci jako reprodukci u labutě. Holky z města se nevdávají za kluky ze Sloje, aspoň pokud se něco zásadním způsobem nezvrtne.

„Ahoj. Hodilo by se ti tohle?“ Postavím na pult lahev s pálenkou. „Na sirup proti kašli a tak?“

„Určitě pro to najdu využití.“ Asterid mi vyplatí férovou cenu a přidá snítka heřmánku. „Pro dnešek. Prý nosí štěstí.“

Zasunu si ho do knoflíkové dírky. „Kdo to říká? Burdock?“

Trochu se začervená a mě napadne, jestli se ohledně jeho šancí nepletu. „Mohl to být on. Už si nevzpomínám.“

„Faktem je, že dneska potřebujeme trochu štěstí všichni.“ Střelím pohledem po vlajce ve výloze.

Asterid ztiší hlas. „Nechtěli jsme ji, ale mírotvorci trvali na tom, že tu musí být.“

Co by jim mírotvorci udělali, kdyby odmítli? Zatkli by je? Zničili by jim obchod? Zavřeli by ho? Zastydím se, že jsem je před chvílí soudil tak přísně.

„Takže jste neměli na výběr.“ Kývnu na svůj heřmánek. „Taky si ho dneska vezmi, ano?“ Smutně se na mě usměje a přikývne.

Zajdu vedle do cukrárny Donnerových a koupím bílý papírový sáček barevných želé bonbónů – Lenora Dove je má nejradši –, abych se s ní o ně později rozdělil. Říká jim duhové želé a tvrdí, že od sebe dokáže odlišit jednotlivé příchutě, ačkoliv všechny chutnají úplně stejně. Merrilee Donnerová, která se mnou taky chodí do třídy, mě obsluhuje v nažehlených růžových šatech a s mašlemi stejné barvy v pískově světlých vlasech. Donnerovy nikdo nezatkne za to, že by vypadali otrhaně. Asterid mi naštěsí dala za pálenku hotové peníze, protože Donnerovi nepřijímají poukázky na zboží, ačkoliv Kapitol platí horníky právě jimi. Přísně vzato se za ně dá nakupovat jen v kapitolském obchodu, ale řada obchodníků ve městě je přijímá a mamka je dostává i za praní prádla.

Vyjdou před cukrárnu a vteřinu se usmívám na pěkný vývěsní štít Donnerových s cukrovinkami. Představuju si, jak se sejdu s Lenorou Dove v lese. Vidím ale, že už je čas. Obří obrazovky po obou stranách pódia se rozzářily a objevil se na nich vlající prapor Panemu na počest Hladových her. Před víc než padesáti lety kraje povstaly proti útlaku ze strany Kapitolu, a tím v Panemu začala krvavá občanská válka. Prohráli jsme a za trest musí vždycky čtvrtého července každý kraj vyslat dva splátce – jednu dívku a jednoho chlapce ve věku dvanáct až osmnáct let –, aby bojovali na život a na smrt v aréně. Dítě, které přežije nejdéle, je korunováno jako vítěz.

V Den sklizně losují naše jména. Už tu jsou připravené dvě ohrady, jasně vyznačené oranžovými provazy, jedna pro dívky a druhá pro chlapce. Dvanáctiletí tradičně zaujímají místa vpředu a za nimi se řadí starší a starší, s osmnáctiletými úplně vzadu. Účast je pro všechny obyvatele povinná, ale vím, že mamka nechá

Sida doma až do poslední možné minuty, a ani se neobtěžuju je hledat. Jelikož nikde nevidím ani Lenoru Dove, zamířím k sekci určené pro čtrnácti- až šestnáctileté chlapce, a přemýšlím nad pravděpodobností, že mě vyberou.

Dnes je v osudí dvacet papírků s mým jménem. Jeden papírek za každý rok od dovršení dvanácti let, což platí automaticky pro každé dítě, ale já tam mám za každý rok ještě další tři, protože si vždycky беру tři obálky na potraviny pro sebe a svou rodinu. Obálka vám dává právo na přiděl konzervovaného oleje a pytle mouky s nápisem S LASKAVOU POMOCÍ KAPITOLU pro jednu osobu, k odběru každý měsíc v budově soudu. Výměnou za každý obálka musíte daný rok vložit do osudí další papírek se svým jménem. Papírky v něm zůstávají a během let se počítají. Čtyři papírky ročně po dobu pěti let – tak jsem se dostal k dvaceti. Ještě horší ale je, že nás letos čekají druhé Čtvrtohry a k padesátému výročí Hladových her musí každý kraj poslat dvojnásobek obvyklého počtu splátců. Takže to je, jako bych měl v běžném roce v osudí čtyřicet papírků. Takový počet se mi vůbec nelíbí.

Dav houstne, ale i přes něj vidím, že se jeden z dvanáctiletých kluků vpředu snaží zakrýt pláč. Za dva roky tam bude stát Sid. Uvažuji, jestli to budu já, nebo mamka, kdo si s ním předem sedne a vysvětlí mu, jak se má při sklizni chovat. Že má vypadat upraveně, držet jazyk za zuby a nedělat potíže. I kdyby se stalo nemyslitelné a vylosovali jeho jméno, musí zatnout zuby, nasadit ten nejstatečnější výraz, jakého bude schopný, a vystoupat na pódium, protože odpor nepřichází v úvahu. Mírotvorce ho tam dovlečou tak jako tak, pokud budou muset, tak by se měl snažit zachovat aspoň trochu důstojnosti. A měl by si pamatovat, že ať se stane cokoliv, jeho rodina ho bude napořád milovat a bude na něj hrdá.

A pokud se Sid zeptá: „Ale proč to musím udělat?“

Můžeme mu na to říct jenom: „Protože tak to prostě je.“

Lenoře Dove by se takhle naše poslední odpověď nezamlouvala ani za mák. Ale je to pravda.

„Všechno nejlepší.“ Někdo mě dloubne do ramene – Burdock v roztrženém obleku. Vedle něj stojí náš kamarád Blair, který po dědilu po starším bratrovi košili o tři čísla větší, než by potřeboval.

Blair mi připlácně k hrudi balíček pražených buráků z kapitolského obchodu. „A ať se ti splní všechna přání.“

„Díky.“ Uložím oříšky do kapsy, stejně jako želé bonbóny. „Nemuseli jste se kvůli mě tak strojit.“

„Chtěli jsme, aby tvoje narozky byly něco extra,“ odpoví Blair. „Co za pitomce se vůbec narodí na Den sklizně?“

„Takový, který má rád výzvy,“ řekne Burdock s uznáním.

„Hraju s kartami, které mi rozdali. Ale víš, co se říká. Neštěstí ve hře, štěstí v lásce.“ Upravím si heřmánek v knoflíkové dírci. „Podívej, co mi dala tvoje holka, Burdocku.“

Přesuneme pozornost k dívčí ohradce, kde si Asterid právě povídá s Merrilee a jejím jednovaječným dvojčetem Maysilee, což je ta nejdomýšlivější holka ve městě.

„Vědí o tobě její kamarádky, Everdeene?“ zeptá se Blair.

„Není co vědět,“ řekne Burdock a zazubí se. „Aspoň zatím.“

Reproduktory se s praskáním probudí k životu a my okamžitě zvážníme. V tu chvíli uvidím Lenoru Dove, jak obchází jednoho mírotvorce a vstupuje do ohrady. Vypadá pěkně – má na sobě nabírané, jablkově červené šaty, ve kterých občas vystupuje, a vlasy si vyčesala nahoru a secvakla kovovými sponkami, které jí vyrobil Tam Amber. Vypadá pěkně, ale taky ponuře.

Na náměstí zaběsní nahrávka hymny, tak hlasitě, až mi zatrnou zuby.

*Panenský skvoste
ty mocné město*

Měli bychom zpívat, ale místo toho jen něco mumláme. Stačí pohybovat rty na jednotlivé slabiky. Na obrazovce se střídají výjevy symbolizující moc Panemu: armády pochodujících mírotvorců, letky vznášedel, tanky slavnostně projíždějící širokými kapitolskými třídami k prezidentskému sídlu. Všechno působí čistě, nákladně a vražedně.

Po skončení hymny na pódium vystoupá starostka Allisterová a přečte Smlouvu o velezradě, což jsou v podstatě podmínky kapitulace na konci války. Většina obyvatel Dvanáctého kraje tehdy ještě nežila, ale jsme tady, abychom pykali. Starostka se snaží o neutrální tón, ale do hlasu jí proniká nesouhlas, a to natolik, že bude jistě brzy nahrazena. Žádný slušný starosta nevydrží v úřadě dlouho.

Následně přichází Drusilla Sicklová z Kapitolu, žena s umělohmotným obličejem, která každý rok doprovází naše splátce na Hladové hry. Netuším, kolik jí je, ale jezdí do našeho kraje od prvních Čtvrtoher. Možná je zhruba v Hattiině věku? Těžko se to pozná, protože má kolem obličeje řadu čehosi, co vypadá jako nóbl připínáčky, a ty jí napínají kůži. Vloni si každý z nich ozdobila maličkou motorovou pilou. Letos se zdá být tématem roku padesátka. Pokud jde o šaty, zjevně se snažila zkombinovat dva trendy: vojenský a elegantní. Výsledkem je citronově žluté důstojnické sako, kozačky stejného odstínu, které jí dosahují po stehna, a vysoký klobouk s krempou ve stylu hledí. Nahoře z něj trčí pera, s nimiž vypadá jako vyšínutý narcis. Nikdo se ale nesměje, protože tady představuje tvář zla.

Dva mírotvorci postaví na opačné strany pódia obří skleněné koule se jmény splátců. „Dámy mají přednost,“ zahlásí Drusilla, zanoří ruku do koule napravo a vytáhne z ní jediný papírek. „A šťastnou výherkyní je...“ Pro větší efekt se odmlčí, zamává papírkem mezi prsty a se samolibým úšklebkem zabodne pomyslný nůž. „Louella McCoyová!“

Dělá se mi zle. Louella McCoyová bydlí tři domy od nás a žádná třináctiletá holka není chytřejší a kurážnější než ona. Davem se šíří zlostné mumlání a já cítím, jak Blair a Burdock vedle mě tuhnou. Louella vystoupá na pódium, přehodí si černé copy přes ramena a usilovně se mračí – snaží se vypadat tvrdě.

„A pro letošek ještě jednou dámy! K Louelle se připojí...“ Drusilla zamíchá papírky a vytáhne druhé jméno. „Maysilee Donnerová!“

Vyhledám očima Lenoru Dove. Jediné, nač dokážu myslet, je: *Nejsi to ty. Přinejmenším na další rok jsi v bezpečí.*

Dav opět reaguje, ale spíš překvapeně než zlostně, protože Maysilee je čistokrevná holka z města a nadutá, že už to snad ani víc nejde. Donnerovi jsou navíc obchodníci a všeobecné mínění se shoduje na tom, že její otec bude vybrán, aby vystřídal starostku Allisterovou. Děti z města se stávají splátcí jen vzácně, protože nepřidávají do osudí papírky se svým jménem výměnou za obládky jako my ze Sloje.

V dívčí ohradě zatím Maysilee pevně svírá Asteridinu ruku. Merrilee ji s pláčem objímá a jejich tři plavé hlavy se skloní k sobě. Potom se Maysilee opatrně vymaní ze sestřina objetí a uhladí si šaty – stejné jako sestřiny růžové, ale levandulového odstínu. S nosem nahoru chodí v podstatě pořád, ale když stoupá na pódium, drží ho mimořádně vysoko.

Teď je řada na chlapcích. Zhluboka se nadechnu a připravím se na nejhorší. Drusilla vytáhne papírek ze skleněné koule nalevo. „A první pán, který doprovodí dámy, je... Wyatt Callow!“

Wyatta Callowa jsem už nějakou dobu neviděl ve škole, což patrně znamená, že mu bylo osmnáct a začal pracovat v dolech. Moc ho neznám. Bydlí na opačném konci Sloje a nijak na sebe neupozorňuje. Nenávidím sám sebe za úlevu, kterou cítím, když se dívám, jak jde k pódiu, uměřeným krokem a s prázdným výrazem, z něhož se nedá nic vyčíst. Zároveň ho ale i lituju. Wyattovi

už jistě nezbyvá moc času do devatenácti, což je v krajích velká věc, protože od té chvíle už se vás sklizeň přímo netýká.

Drusilla znovu zanoří ruku do koule. Připadá mi, že je to příliš, doufat, že téhle hrůze unikneme oba, já i Lenora Dove. Že za pár hodin budeme daleko od tohoto náměstí, ve vzájemném objetí ve stínu lesa. Syčivě se nadechnu a čekám na rozsudek smrti.

Drusilla se podívá na poslední vylosovaný papírek. „A druhým chlapcem je... Woodbine Chance!“

Ze rtů se mi mimoděk vydere dlouhý výdech, podobně jako řadě kluků kolem mě. Lenora Dove se na mě podívá a pokusí se o úsměv, ale hned zase přenesse pozornost zpátky na poslední oběť.

Woodbine je nejmladší a nejpohlednější ze všech divokých kluků Chanceových. Když se napijí, všichni řadí tolik, že jim Hattie neprodává pálenku ze strachu, aby k ní nepřivedli mírotvorce, a oni si ji musejí kupovat od starého Bascoma Piea, který nemá žádné zábrany a prodá alkohol každému, kdo má čím zaplatit. Jestliže Abernathyovi tak trochu zavánějí vzbouřou, Chanceovi jí přímo čpí – na oprátce už skončilo víc členů jejich rodiny, než vůbec dokážu spočítat. Povídá se, že Lenora Dove je s nimi možná příbuzná, a to z otcovy strany. Rozhodně se zdá, že ji mají hodně rádi, i když to příbuzenství není oficiální. Každopádně je mezi nimi spojitost, od které ji Clerk Carmine odrazuje.

Vidím Woodbinea, který stojí několik řad přede mnou, na obrazovce. Udělá pohyb, jako by se hodlal vydat za Wyattem, ale pak se mu v šedých očích zablýskne vzdor, prudce se otočí a sprintem se vyřítí k postranní uličce. Jeho příbuzní ho povzbuzují a těla instinktivně zatarasí cestu mírotvorcům. Když už si říkám, že to možná zvládne – všichni kluci Chanceovi umí pelášit jako namydlený blesk –, ze střechy budovy soudu práskne výstřel a Woodbineovi vybuchne týl.

Obrazovky na vteřinu zčernají a pak se na nich opět objeví vlajka. Zjevně nechtějí, aby zbytek země viděl potíže ve Dvanáctém kraji.

Na náměstí vypukne zmatek. Někteří se rozbíhají k postranním uličkám a jiní běží k Woodbineovi, aby mu pomohli, ačkoliv tomu už nikdo pomoci nemůže. Mírotrvenci střelí, víceméně jde o varovnou palbu, ale zasáhnou i několik smolařů na okrajích davu. Nevím, kam bych se měl vydat. Mám najít Sida a mamku? Odvést z náměstí Lenoru Dove? Rozběhnout se do úkrytu?

„Kdo to udělal? Kdo to udělal?“ vyptává se hlasitě Drusilla.

Na okraj střechy soudní budovy postrčí zmateně se tvářícího mladého mírotrvorce.

„Ty idiote!“ oboří se na něj Drusilla zdola. „Nemohls počkat, až zaběhne do té uličky? Podívej se na ten chaos!“

Na náměstí opravdu panuje chaos. Zahlédnu mamku a Sida na kraji davu a vykročím k nim, když tu z reproduktoru zaburácí drsný mužský hlas.

„Na zem! Všichni na zem! Hned!“ Automaticky padnu na kolena a zaujmu požadovanou polohu s rukama sepjatýma v zátylku a čelem přitisknutým k dlažbě černé od sazí. Koutkem oka vidím, že skoro všichni v mém okolí dělají totéž, ale Otho Mellark, mohutný mladík, jehož rodina provozuje pekárnu, se popleteně rozhlíží. Masité ruce má volně svěšené u boků a nerozhodně přešlapuje z nohy na nohu. Tehdy si všimnu, že má plavě

vlasy postříkané něčí krví. Burdock ho tvrdě uhodí zezadu do kolene – to stačí, aby Otho padl na zem, mimo linii palby.

Drusilla má pořád zapnutý mikrofon, takže všichni slyšíme, jak ječí na svůj tým: „Máme pět minut! Ještě pět minut zpoždění, a budeme to muset dotočit naživo! Zbavte se všech, co jsou od krve!“

Poprvé si uvědomím, že když ukazují údajně živé záběry ze sklizně, ve skutečnosti nejsou živé. Točí se s pětiminutovým předstihem pro případ, že se stane něco takového jako teď tady.

Mezi diváky dusají těžké boty. Mírotvorci zvedají každého, na kom jsou vidět kapky krve nebo tělních tkání, a strkají je k okolním obchodům, aby je v nich schovali.

„Potřebujeme jiného kluka! Ten mrtvý je nám k ničemu!“ řekne Drusilla a s klapotem sestoupí po schůdkách na náměstí.

Ozve se pronikavý nářek následovaný štěkanými rozkazy mírotorců. Potom uslyším hlas Lenory Dove a prudce zvednu hlavu. Nedokážu se ovládnout. Snaží se pomoci Woodbineově mamce, která drží svého mrtvého syna za ruku, zatímco se ho dvojice mírotorců snaží odnést pryč. Lenora Dove tahá jednoho vojáka za paži a prosí ho, ať ho nechají matce, ještě aspoň chvilku. Ale vypadá to, že nemají ani minutu nazbyt.

Tohle neskončí dobře. Měl bych tam jít? Odtáhnout Lenoru Dove pryč? Nebo tím jenom všechno ještě zhorším? Připadá mi, že mám kolena přilepená k zemi.

„Co je tam za problém?“ slyším Drusillin hlas. „Odneste tu mrtvolu z náměstí!“ Blíží se další čtveřice mírotorců.

Slyšet, jak někdo mluví o jejím synovi jako o „mrtvole“, je na Woodbineovu matku příliš. Se zaječením ho obejmeme kolem hrudi a snaží se ho vojákům vytrhnout. Lenora Dove se k ní připojí a chytí Woodbinea za nohy.

Moje mamka mi pěkně vynadá, že jsem se do toho míchal, ale nemůžu jen tak ležet na zemi, když je Lenora Dove v nebezpečí.

Zvednu se na nohy a rozběhnu se k ní – chci ji přesvědčit, ať Woodbinea pustí. Vidím, jak jeden z nově příchozích mírotvorců zvedá pušku, aby ji srazil pažbou.

„Ne!“ Skočím mezi ně a pažba mě tvrdě udeří do spánku. Hlavu mi zaplaví bolest a před očima se mi udělají mžítiky. Nestačím ani dopadnout na zem, když se mi kolem paží sevrou něčí ruce a strhnou mě dopředu, s nosem několik centimetrů nad dlažebními kameny. V další chvíli ležím na břiše a před sebou vidím žluté kozačky. Špička jedné boty mi zvedne bradu a zase ji nechá spadnout na zem.

„Myslím, že jsme právě našli náhradníka.“

Lenora Dove za mnou škemrá: „Neberte si ho – nebyla to jeho chyba, ale moje! Potrestejte mě!“

„Panebože, zastřelte tu holku, ano?“ pokyne Drusilla. Jeden mírotvorce namíří na Lenoru Dove pušku a Drusilla si podrážděně odfrkne. „Tady ne! Už tak je tu dost krve, kterou musíme uklidit. Buďte tak hodní a najděte nějaké diskrétní místo!“

Voják vykročí k Lenoře Dove, když vtom se objeví nějaký chlápek ve fialové kombinéze a položí mu ruku na loket. „Moment. Drusillo, kdyby to šlo, pošetril bych si ji na dojemné loučení. Diváci mají takové věci rádi a pořád nám připomínáš, jak je těžké přitáhnout jejich pozornost ke Dvanáctce.“

„Jak chceš, Plutarchu. To je fuk. Hlavně připravte všechny ostatní. Zvedněte se! Vstávat, vy špinavá prasata!“ Když mě mírotvorci zvedají na nohy, všimnu si, že Drusilla má v jedné kozačce zastrčený jezdecký bičík, a napadne mě, jestli je jenom na ozdobu. Obličež mi ovane její dech, který mi připomíná pach mrtvé ryby. „Zahraj to správně, jinak tě zastřelím já osobně.“

„Haymitchi!“ slyším Lenořin výkřik.

Nadechnu se k odpovědi, ale Drusilla mi sevře pusku dlouhými prsty. „A ona se na to bude moct dívat.“

Plutarch mávne na jednu členku štábu. „Namiř kameru na tu dívku, ano, Cassio?“ Vykročí za Drusillou. „Máme natočené, jak mírotvorci zklidňují dav. To by mohla být příležitost, jak v praxi ilustrovat heslo *Bez mírotvorců nebude mír*.“

„Na to nemám čas, Plutarchu! Mám jen tak tak dost času, abych zvládla sklizeň jako vždycky! Vraťte toho prvního kluka... Jak se jmenoval?“

„Wyatt Callow,“ připomene jí Plutarch.

„Vraťte Wyatta Calllowa do ohrady.“ Drusilla se pleskne do čela. „Ne!“ Na okamžik se zamyslí. „Ano! Vyvolám je oba. Tak to bude plynulejší.“

„Bude nás to stát dalších třicet vteřin.“

„Tak se do toho hned pusťte.“ Namíří na mě prst. „Jak se jmenuješ?“

Moje vlastní jméno mi najednou zní cize. „Haymitch Abernathy.“

„Haymitch Abernanny,“ zopakuje.

„Haymitch Abernathy,“ opravím ji.

Roztrpčeně se obrátí na Plutarcha. „To je moc dlouhé!“ Plutarch něco načmárá na psací desku a odtrhne z ní kus papíru. Drusilla ho vezme do ruky a přečte: „Wyatt Callow a Haymitch Abernathy... Aber... nathy. Wyatt Callow a Haymitch Abernathy.“

„Jsi přece profesionálka,“ řekne Plutarch. „Radši se běž připrav. Já ho odvedu na místo.“ Drusilla vybíhá po schůdkách zpátky na pódium, Plutarch mě chytí za loket a pošeptá mi: „Nebud' hlupák, chlapče. Zabije tě lusknutím, jestli zase něco podělaš.“

Nevím, jestli tím myslí lusknutí prstů, nebo nějaký extra hrozný způsob popravy, ale každopádně nechci zemřít, a už vůbec ne lusknutím.

Plutarch mě odvede o něco blíž k pódiu. „Tohle bude stačit. Stůj tady, a až Drusilla vyvolá tvoje jméno, klidně vyjdi nahoru. Jasně?“

Pokusím se přikývnout. Třeští mi hlava a myšlenky se mi přesypají jedna přes druhou, jako kamínky v plechovce. Co se právě stalo? Co se to děje? Kdesi uvnitř ale znám odpověď. Jsem splátce pro Hladové hry. Za pár dní zemřu v aréně. To všechno vím, ale zároveň mi připadá, že jen z dálky přihlížím, jak se to děje někomu jinému.

Zbylí přihlížející se zvedli na nohy, ale rozhodně nevypadají klidně. Naléhavě si mezi sebou šeptají a snaží se pochopit, co se tu odehrává.

„Živý přenos za třicet vteřin,“ promluví někdo z reproduktorů. „Dvacet devět, dvacet osm, dvacet sedm...“

„Držte zobáky!“ zaječí Drusilla na dav, zatímco jí nějaká maskérka nanáší na zpocený obličej čerstvý pudr. „Buďte zticha, jinak vás pobijeme všechny do posledního!“ Jako na zdůraznění jejích slov mírotvorce, který stojí vedle ní, vypálí krátkou dávku do vzduchu a nad náměstím přeletí vznášedlo.

Rychle zavládne ticho a já slyším, jak mi v uších duní krev. Toužím utéct jako Woodbine, ale vybavím si, jak vypadal jeho mozek, když mu ho vystřelili z lebky.

„... deset, devět, osm...“

Všichni na pódiu zaujmou stejná místa jako před střelbou: Louella a Maysilee, mírotvorci i Drusilla, která rychle roztrhne papír od Plutarcha na dvě poloviny a ty položí na hromádku ve skleněné kouli.

Natáhnu ruce, abych se opřel o Burdocka a Blaira, ale ti tady samozřejmě nejsou. Jen pár mladších kluků, kteří se ode mě drží dál.

„... tři, dva, jedna, a vysíláme.“

Drusilla předstírá, že losuje. „A první pán, který se připojí k dámám, je... Wyatt Callow!“

Dívám se na Wyatta, který mě míjí, jako v nějakém zvláštním opakovaném záběru znovu stoupá na pódium, stejně netečně jako poprvé, a poslušně zaujímá svoje místo.

Drusilla opět vloží ruku do osudí a s chirurgickou přesností vytáhne správný papír. „A naším druhým chlapcem bude... Haymitch Abernathy!“ Zůstávám nehybně stát pro případ, že by to celé byl jen zlý sen a já se v dalším okamžiku měl probudit ve vlastní posteli. Celé je to špatně. Před několika minutami jsem vyvázl. Chystal jsem se jít domů a potom do lesa. Měl jsem být další rok v bezpečí.

„Haymitchi?“ zopakuje Drusilla a podívá se přímo na mě.

Obrazovky nad pódiem vyplní můj obličej. Moje nohy se dají do pohybu. Vidím, jak můj obličej na obrazovkách vystřídá záběr na Lenoru Dove. Tiskne si ruku k ústům, ale nepláče, takže Plutarch nezíská svoje dojemné loučení. Ani jeden z nás mu ho nedopřeje. Nezneužijí naše slzy k pobavení diváků.

„Dámy a pánové, přivítejte spolu se mnou splátce padesátých Hladových her z Dvanáctého kraje!“ Drusilla na nás kývne. „Ať vás doprovází štěstěna.“ Začne tleskat a z reproduktorů se k ní připojí ohlušující potlesk, ačkoliv vidím tleskat jen hrstku lidí.

Vyhledám očima Lenoru Dove a naše pohledy se střetnou. Zmocňuje se mě zoufalství. Na chvíli vše ostatní ustoupí do pozadí a jsme tu jen my dva. Lenora Dove spustí ruku z obličeje, přitiskne si ji k srdci a ze rtů jí odezírám neslyšně pronesená slova: *Miluju tě plamenně*. V odpověď naznačím rty: *Já tebe*.

Kouzlo okamžiku roztříští rány z děl. Snáší se na mě déšť konfet. I na pódium a celé náměstí. V třepotavém reji zářivě barevných papírků ji ztratím z očí.

Drusilla rozpřáhne ruce. „Krásné Čtvrtohry všem!“

„Konec přenosu,“ ohlásí hlas z reproduktorů.

Štafetu vysílání převzal Jedenáctý kraj. Předtočený potlesk ztichne a Drusilla se zasténáním dramaticky klesne na pódium.

Kapitolský televizní štáb hlasitě zavýskne a na jedné straně pódia se objeví Plutarch. „Výborně!“ zvolá. „Skvělá práce, všichni. Naprosto bezchybné, Drusillo.“

Drusilla se vzpamatuje a strhne si z hlavy klobouk, který mi tak připomínal narcis. „Netuším, jak jsem to zvládla.“ Z kozačky vyloví krabičku cigaret, jednu cigaretu si zapálí a vyfoukne kouř nosem, jako by to byl komín. „Bude to dobrá historka na večírky!“

Jeden z asistentů přispěchá s podnosem, na kterém stojí sklenky s jakousi světlou tekutinou. Omylem jednu nabídne i mně. „Šampaňské?“ Ale hned si uvědomí svou chybu. „Jejda! To není pro děti!“

Drusilla popadne sklenku a všimne si, že obyvatelé Dvanáctého kraje stojí na náměstí, mlčky a ztrápeně, zatímco se na ně snášejí poslední konfety. „Na co tak civíte? Špinavé bestie. Jděte domů! Všichni!“ Obrátí se na jednoho mírotvorce. „Dostaňte je odtud, než mi načichnou vlasy jejich pachem.“ Přivoní si k jedné lokně a zašklebí se. „Pozdě.“

Mírotvorce dá znamení a vojáci začnou zatlačovat dav od pódia. Vidím, že Burdock a Blair se brání, ale většina lidí mizí do postranních ulic, šťastní, že je letošní utrpení v podobě sklizně za nimi. Odspekchají domů, kde obejmou děti, a ti z nich, kteří navštěvují Hattiin stánek, se zpijí do němoty.

Panikařím při pohledu na mírotvorce z Dvanáctého kraje, který drží Lenoru Dove. Proč jsem nezasáhl dřív? Proč jsem čekal do chvíle, kdy jsem neměl jinou možnost než se postavit do cesty tomu vojákovi? Báł jsem se? Byl jsem zmatený? Nebo tváří v tvář těm bílým uniformám jenom bezmocný? Teď je osud nás obou zpečetěn. Mírotvorce už vytahuje pouta, když tu k němu přistoupí Clerk Carmine a Tam Amber. Něco mu říkají, rychle a potichu, a myslím, že mu i dávají nějaké peníze. Mírotvorce se k mému ulehčení rozhlédne, pustí ji a odejde. Lenora Dove vykročí ke mně, ale strýcové ji odvedou postranní ulicí pryč.

Zůstávají tu jen rodinní příslušníci nešťastných splátců.

Pan Donner vyběhne na pódium s plnou hrstí peněz – doufá, že Maysilee nějak vykoupí. Jeho manželka a Merrilee se choulí

u výlohy svého obchodu. „Přestaň, tati!“ zavolá Maysilee, ale její otec dál šermuje penězi.

Je tu rodina, hádám, že Callowovi – jedna žena hystericky pláče a muži se začali prát. „Přivolal jsi to na něj!“ obviňuje jeden druhého. „Tohle je tvoje vina!“

Naši sousedi McCoyovi objímají mamku, která sotva dokáže stát. Sid ji drží za ruku, táhne ji dopředu a křičí: „Haymitchi! Haymitchi!“ Už teď umírám steskem po domově. Vím, že musím být silný, ale pohled na ně mě ničí. Jak to beze mě zvládnou?

Teď by měli splátci jít do budovy soudu, kde proběhne poslední rozloučení s rodinou a přáteli. Jednou už jsem to zažil. Mamka s tátou mě vzali na loučení, když vylosovali Sarshee Whitcombou, dceru tátova starého předáka. Toho roku osiřela, když její táta Lyle zemřel na černé plíce. Mamka řekla mírotvorcům, že jsme příbuzní, a oni nás zavedli do salónku se spoustou poškrábaného nábytku, který potřeboval utřít prach. Myslím, že jsme byli jediní návštěvníci.

Vím, že bych měl počkat na oficiální čas určený k loučení, ale jediné, na čem mi záleží, je obejmout mamku a Sida. Když teď pan Donner a Maysilee dělají takový hluk, přejdu ke kraji pódia, dřepnu si a natáhnu k nim ruce. Přibíhají ke mně.

„Nic takového!“ Jeden mírotvorce mě strhne zpátky a Drusilla pokračuje: „Žádné loučení. O tuhle výsadu se připravili urážlivým chováním, které dneska předvedli. Odvedte je rovnou do vlaku, ať už jsme pryč z téhle smrduté díry.“

Dvojice mírotvorců shodí pana Donnera z pódia. Ještě za letu mu peníze vypadnou z ruky, snesou se k zemi a smísí se s konfetami, které leží kolem. Mírotvorci vytáhnou pouta.

Louella se zatím držela, ale když se teď na mě podívá, oči má vytřeštěné strachem. Položím jí dlaň na rameno, abych jí dodal odvahu, ale jakmile se studený kov dotkne její kůže, vypískne

jako zvířecí mládě uvízlé v pasti. Po tom zvuku se rodiny vrhnou kupředu, v zoufalé snaze získat nás zpátky.

Mírotvorci je zadržují a ozve se Plutarch. „Nechci dělat potíže, Drusillo, ale mám opravdu málo záběrů na reakce rodin, které bychom pak dali do rekapitulace. Nemohl bych jich ještě pár do-
točit?“

„Když musíš. Ale jestli nebudeš za čtvrt hodiny ve vlaku, můžeš jít domů pěšky,“ prohlásí Drusilla.

„Díky.“ Plutarch rychle zhodnotí pohledem naše rodiny a ukáže na mě a na Louellu. „Nechte mi tyhle a tyhle.“

Mírotvorci odvádějí Maysilee a Wyatta do soudní budovy a ohánějí se obušky proti jejich příbuzným, kteří je zkoušejí následovat. Merrilee jim nějak proklouzne a na okamžik dvojčata Donnerových splynou v jedinou bytost – objímají se a tisknou čela i nosy k sobě. Jako zrcadlový obraz, který vzápětí mírotvorci roztrhnou. Vidím, jak Wyatt vrhne poslední pohled na šilící ženu ze své rodiny a projde dveřmi.

Louella a já se rozběhneme ke svým rodinám, ale Plutarch zasáhne. „Natočíme ty záběry.“

Štáb odklidí z prostoru před obchody konfety. Vedle Plutarcha se postaví kameraman a Plutarch dovede Louelliny rodiče a půltuctu jejich sourozenců před pekárnu. „Moment, jestli jste byli v ohradě na sklizeň, jděte ze záběru.“ Dvě děti se přesunou stranou, aby je nezabírala kamera. „Dobře,“ přikývne Plutarch. „Moc pěkné. Tak, potřebuju od vás, abyste zareagovali přesně tak, jako když jste uslyšeli, že vyvolali Louellino jméno. Tři, dva, jedna, akce.“

McCoyovi na něj ochromeně zírají.

„Střih!“ Plutarch k nim přistoupí. „Pardon. Očividně jsem se nevyjádřil jasně. Když jste slyšeli, jak vyvolali Louellu, byl to velký šok, vidíte? *To ne!* Možná jste zalapali po dechu nebo vykřikli její jméno. Nějak jste určitě zareagovali. A já teď potřebuju,

abyste to předvedli ještě jednou na kameru, ano?“ Ustoupí. „Takže, tři, dva, jedna, akce!“

Jestli vůbec došlo k nějaké změně, pak mají McCoyovi ještě kamennější výrazy. Nejde o zmatek, ale o strohé odmítnutí dělat Kapitolu kašpary.

„Střih.“ Plutarch si promne oči a vzdychne. „Odvedte tu holku do vlaku.“

Mírotvorci rychle odvedou Louellu do soudní budovy a McCoyovi se konečně přestanou ovládat. S úzkostí za ní volají. Plutarch pokyne štábu, ať začne filmovat. Když McCoyovi zjistí, že natočil jejich bolest, jsou bez sebe zlostí, ale mírotvorci je jednoduše vystrkají z náměstí.

Plutarch se otočí k mamce a Sidovi. „Poslouchejte, není to jednoduché, ale myslím, že si můžeme navzájem pomoci. Jestli od vás získám použitelnou reakci, můžu vám dát minutu s Haymitchem. Jasně?“

Vidím, jak Sid zvedne oči k nebi, protože se ozve tiché zadunění hromu, které zní jako varování. Podívám se na mamčinu bledost a na bratrovy chvějící se rty. „Nedělejte to, mami,“ vyhrknu bez rozmyšlení.

Mamka ale zavrčí hlavou a osloví Plutarcha. „Ne, udělám to. Oba to uděláme, jestli nám dovolíte, abychom ho ještě jednou objali.“

„Platí.“ Plutarch postaví Sida vedle mamky, ale ta se přesune za bratra a obejmě ho. „Pěkné. To se mi líbí. Dobře, takže probíhá sklizeň, Drusilla losuje kluky. Právě přečetla jméno Haymitch Abernathy. Tři, dva, jedna, akce.“

Mamka se prudce nadechne a Sid se na ni zmateně ohlédne, jako to bezpochyby udělal i v tu chvíli.

„Střih! To bylo skvělé. Mohli bychom to zkusit ještě jednou, a tentokrát by to nadechnutí mohlo být o něco hlasitější? Dobře, takže tři, dva, jedna...“

Jenže to nezkoušejí jenom jednou. Plutarch z nich mámí čím dál dramatičtější reakce – „Vykřikněte jeho jméno!“, „Zakryjte si obličej šaty!“, „Nemohli byste se rozplakat?“ –, dokud Sid doopravdy nebrečí a mamka vypadá, že každou chvíli omdlí.

„Přestaňte!“ vyhrknu. „To stačí! Už máte dost záběrů!“

Plutarchovi zapraská vysílačka, kterou má u pasu, a uslyším Drusillin netrpělivý hlas. „Tak kde jsi, Plutarchu?“

„Už končíme. Za pět minut jsme tam.“ Plutarch ukáže mamce a Sidovi, že můžou ke mně, a oba mi vběhnou do náruče. „Máte dvě minuty.“

Tisknu je k sobě – vím, že je to naposled. Ale čas běží a naše rodina nikdy ničím neplýtvá, ani časem. „Vezměte si tohle.“ Vyprázdním jim do rukou obsah kapes – peníze a buráky dám mamce, nůž a bílý sáček želé bonbónů Sidovi. Nechávám jim zbytky svého života ve Dvanáctce.

Sid zvedne sáček s bonbóny. „Pro Lenoru Dove?“

„Jo, zařídíš, aby je dostala, víd?“ požádám ho.

Sidův hlas je ochraptělý od pláče, ale zároveň zní odhodlaně. „Dostane je.“

„Já vím, že ano. Protože se na tebe vždycky můžu spolehnout.“ Kleknu si před brášku a zvednu mu k obličejí rukáv, jako jsem to dělával, když byl maličký, aby si do něj mohl utřít nos. „Teď jsi největší chlap v domě. Kdyby šlo o nějaké jiné dítě, měl bych obavy, ale u tebe vím, že to zvládneš.“ Sid začne vrtět hlavou. „Jsi dvakrát chytřejší než já a desetkrát odvážnější. To zvládneš. Ano? Ano?“ Přikývne a já ho pohladím po vlasech. Pak si stoupnu a obejmu mamku. „Ty taky, mami.“

„Mám tě moc ráda, synku,“ zašeptá.

„Já tebe taky,“ odpovím.

Z praskotu Plutarchovy vysílačky se opět vynoří Drusillin netrpělivý hlas. „Plutarchu! Nemysli si, že bych neodjela bez tebe!“

„Musíme jít, lidičky,“ řekne Plutarch. „Drusilla na nikoho nečeká.“

Přistoupí k nám mírotvorci, aby nás oddělili, ale mamka i Sid mě nepouštějí.

„Vzpomínáš si, co tvůj táta řekl tomu Whitcombovic dítěti?“ zeptá se mamka naléhavě. „Pořád to platí.“

Vybavím si salónek v soudní budově, plačící dívku a odporný pach tlejících květín, který prostupoval celé vnitřní prostory. Táta mluví na Sarshee a právě jí říká: „Nedovol, aby tě zneužili, Sarshee. Nedovol...“

„Plutarchu!“ vřískne Drusilla. „Plutarchu Heavensbee!“

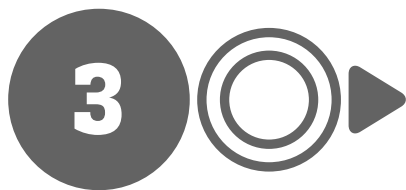
Mírotvorci nás odtrhnou a zvednou mě, zatímco Sid škemrá: „Prosím, neberte si mého bratra! Prosím, neberte si ho. Potřebujeme ho!“

Nemůžu si pomoci – měl bych jít příkladem, ale zmítám se a snažím se jim vymanit. „To je dobré, Side! Všechno bude...“ Tělem mi projede elektrický šok a já ochabnu. Vnímám, jak mi paty poskakují na schodech a šramotí po kobercích v soudní budově a vzápětí i na šterku příjezdové cesty za ní. Naloží mě do auta a já je bez protestů nechám, aby mi nasadili pouta. Myšlenky mi obestírá mlha, ale vím, že nechci, aby do mě znovu pustili proud. Na nejistých nohou vystoupám po kovových schůdkách do vlaku, kde mě zavřou do kupé s jediným zamřížovaným okénkem. Přitisknu obličej ke sklu, ale nevidím nic jiného než špinavý vagón s uhlím.

Přes veškeré Drusillino kvílení stojíme na místě ještě celou hodinu. Obloha zčerná a příženě se bouře. Na skle zarachotí kroupy následované přívaly deště. Než se kola vlaku dají do pohybu, myšlenky se mi projasní. Ukládám si do paměti každý letmý pohled na Dvanáctý kraj – blesky ozařovaná omšelá skladiště, vodu stékající z hald hlušiny i zářivě zelené kopce.

Tehdy spatřím Lenoru Dove. Stojí na náspu, červené šaty přilepené k tělu, a v jedné ruce drží sáček se želé bonbóny. Když vlak projíždí kolem ní, zakloní hlavu a zakvílí do větru vztekem a zoufalstvím. A i když mě to ničí, i když tluču do skla pěstmi, až si na nich nadělám modřiny, jsem vděčný za její poslední dárek. Za to, že odepřela Plutarchovi možnost natočit naše loučení.

Okamžik, kdy se naše srdce roztříštila, patří jenom nám.

Po chvíli sklouznu podél stěny, oteklé ruce tisknu k sobě a přerývaně dýchám. Do hrudi se mi zabodává bolest a mě napadne, jestli může člověku skutečně puknout srdce. Obrat *zlomené srdce* přece musí odněkud pocházet. Představím si, jak se moje srdce tříští na desítky lesklých rudých kousků a jejich tvrdé, ostré hrany se mi při každém tepu zabodávají do tkání. Možná to není vědecky přesné, ale dobře to popisuje moje pocity. Mám dojem, že snad hned teď zemřu na vnitřní krvácení. Ale tak jednoduché to nebude. Konečně začínám dýchat o něco pomaleji a zaplavuje mě všeobecné zoufalství.

Už nikdy neuvidím Lenoru Dove. Nikdy neuslyším její smích z větví vysoko nade mnou. Nikdy neucítím teplo jejího těla ve svém náručí, když ležíme na lůžku z borovicového jehličí a já jí tisknu rty ke křivce krku. Nikdy jí nezvednu z vlasů zatoulané husí pírkó, nebudu poslouchat, jak hraje na svou písňovou bedýnku, ani ji nepohladím prstem po rýze, která se jí zformuje uprostřed čela, když nad něčím hloubá. Nikdy neuvidím, jak se jí rozzáří obličej nad sáčkem želé bonbónů, nad úplňkem nebo nad mými šeptanými slovy: „Plamenně tě miluju.“

To vše mi vzali. Lásku, domov, mamku, roztomilého mladšího brášku... Proč jsem mu řekl, že je teď největší chlap v domě? To nebylo fér. Je to moc velká zodpovědnost na někoho tak mladého a plného naděje. Babička z tátovy strany říkávala, že se Sid narodil s pohledem na sluneční stranu. Mám dojem, že mu uniká

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Úsvit sklizně.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.